

Willem van Zuylen.



GARSTMAN IN „GROOTE DAGEN”.

als iets dan vanzelf ging, waarin hij — geen moment twijfelde hij — slagen zou.

Hij spreekt even van zijn artistieke ontwikkeling, eigenlijk meer om Victor Driessens, voor wien hij zijn leven lang een diepe veneratie hield, nog eens te gedenken dan om den hoorder iets te openbaren. Althans zóó heb ik het, toen ik zijn woorden naschreef, opgevat.

„De ontmoeting en de daarop volgende omgang met Driessens was een groote gebeurtenis in mijn leven”, vertelde hij. „Tot nu had ik van de kunst weinig begrepen, weinig gevoeld. Een paar vage meeninkjes hingen daar los in mijn gedachten, eigenlijk speelde ik komedie zooals ik schoensmeer verkocht en bloemen... om de duiten!

Maar toen ik Driessens zag, toen ik Driessens hoorde, toen werd het in eens duidelijk voor me wat ik doen moest, wat ik wilde, en wat ik in de toekomst doen en willen zou...

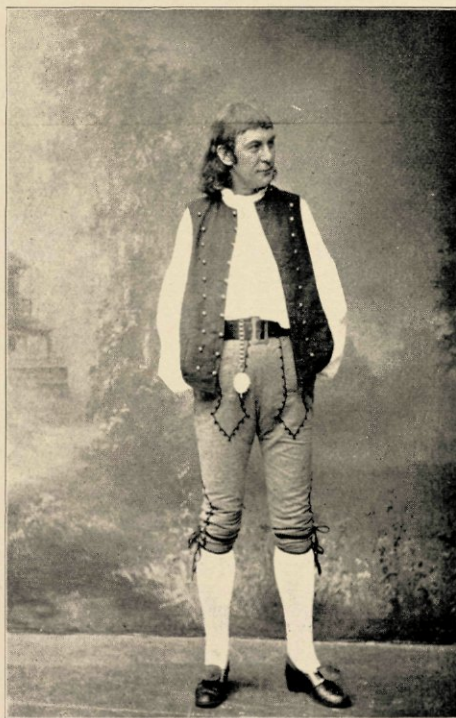
Driessens heeft van mij gemaakt, wat ik geworden ben en nooit zal ik vergeten dat ik aan dien eminenten man alles te danken heb; met devotie denk ik aan mijn goeien

leermeester, zijn portret zal altijd in mijn huiskamer een eereplaats hebben en nooit krijg ik een krans of hij wordt dadelijk om Driessens' beeltenis gehangen!”

Het is waar dat Van Zuylen zich zelden of nooit heeft verdiept in auto-analyses van zijn kunstenaar-zijn. Maar doen dat twee andere gróóten, Louis Bouwmeester en zijn zuster wél? Beermans deed het zéér zeker, maar zij was een hoog-ontwikkelde, een fijn-besnaarde. Zij stond in tusschen deze drie en den niet minder dan zij beteekenisvollen Willem Royaards, die zich wellicht wat te veel in auto-analyses begeeft.

Dat Van Zuylen zoo volkomen geslaagd is heeft hij — o zeker, in de allereerste plaats te danken gehad aan zijne bijzondere talenten, schoon hij die in volkomen bewustheid en met artistieke energie niet altijd getracht heeft te ontwikkelen. „Ik spreek niet over mijn kunst, ik *doe*,” was één zijner liefste beweringen.

Maar zeker niet in de allerlaatste plaats dankt hij zijn slagen aan zijne sterke schouder, waarmeê hij onvervaard wist door te



VRIEND FRITS.